

MASneep, gehouden te Bedum, 02.10.2022

Votum en zegengroet

Psalm 33:1

Gebed

Schriftlezing Rom. 8:1-17

Psalm 25:1, 7

Tekst **HC Zondag 46**

Bediening van het Woord

Psalm 103:5

Geloofsbelijdenis

Gezang 5:1, 10

Dankgebed

Collecte

Psalm 148:1, 5

Zegen

Geliefde gemeente van onze Heere, Jezus Christus,

Misschien herken je het wel, dat je soms wat verlegen kunt zijn met hoe je iemand aanspreekt.

Ik denk aan het voorbeeld van iemand die net verkering heeft, en bij haar vriend of bij zijn vriendin thuis komt, en dan wil je iets vragen, of iets zeggen tegen de ouders van je vriend of vriendin, maar ja, hoe spreek je die nu aan?

Je kunt moeilijk zeggen "vader" of "moeder van... -je vriend of je vriendin"- . dat voelt een beetje stijfjes, maar om nou gelijk al bij de eerste keer te zeggen "schoonvader", of "schoonpa", of "schoonmoe", dat is toch echt een brug te ver.

Wat zeg je dan? Dat voelt ongemakkelijk. Je probeert het wat te ontwijken.

Zo zijn er nog tal van voorbeelden te bedenken waarin het soms heel lastig is hoe je iemand aan moet spreken.

Als wij tegen de HEERE God praten, dan leert de Heere Jezus ons dat wij niet verlegen hoeven te zijn met de manier waarop wij God aanspreken.

Sterker nog, de Heere Jezus Christus gebiedt ons, wanneer wij bidden, God aan te spreken als 'onze Vader'.

En u voelt wel aan, het is geen gebod in die zin, dat je dus nooit meer iets anders zou mogen zeggen. Dat je dus altijd je gebed moet beginnen per se met 'onze Vader die in de hemelen zijt'.

Zo niet, maar wel in die gezindheid.

Zo wil de Heere Jezus dat wij God in de hemel noemen.

Thema: Christus leert ons bidden, "ABBA, Vader"

1. Dat is bidden als Zijn kind (Christus is immers door Christus onze Vader geworden, zo belijden we)

2. Dat is bidden met verwachting (Bidden met verwachting, want zo lezen we in vraag en antwoord 121, dat wij alles van Zijn almacht verwachten mogen)

1. Bidden als Zijn kind

Gemeente, waarom heeft Christus ons geboden God aan te spreken als ‘onze Vader’? En dan is het antwoord van de Catechismus: *Christus wil reeds bij het begin van ons gebed in ons, het kinderlijk ontzag en vertrouwen jegens God wekken, waarop ons gebed gegrond moet zijn.*

Dat is toch heerlijk, om dat te mogen belijden vanmiddag!

Direct aan het begin van het gebed leert Christus Gods kinderen om Hem met deze vertrouwde Naam aan te spreken.

Onze Vader, en dan op een heel bijzondere manier.

Want God is de Vader van Zijn Zoon Jezus Christus, maar dat wordt hier niet bedoeld.

God is de Vader ook van de schepping, van hemel en aarde, dat wordt hier ook niet bedoeld.

Maar God is ook de Vader van Zijn kinderen, die om Christus wil aan Hem gegeven zijn, en daar gaat het over in Zondag 46.

Christus, de Zoon van God, leert zonen en dochters van God, hoe zij omwille van Hem, God mogen aanroepen, moeten aanroepen, als hun hemelse Vader.

Gemeente, dat is toch wat! Zo bijzonder!

Dat heeft natuurlijk alles te maken met Hem die ons dit gebiedt, met Hem die ons dit leert.

Christus Zelf, en **Zijn** heerlijke werk, **Zijn** persoon, **Zijn** volbrachte werk.

De heerlijke Naam van Vader op je lippen nemen, alleen om Jezus wil, omdat Gods Zoon Zich gaf, aan het kruis, en Hij het ons leert.

Daarom alleen kan God Vader zijn voor ons.

Zorgend, genadig is Hij Zijn kinderen zo nabij.

Het is de vrije toegang tot de HEERE God, in de Naam van Jezus.

Dat is een heerlijk voorrecht voor hen die in Hem geloven.

God gaat in het genadeverbond, zo hebben we gezongen, heel vertrouwelijk om met hen die Hem vrezen.

Onze Vader.

Zo mogen wij, wanneer wij tot Hem praten in ons gebed, dat tegen Hem zeggen. Je vouwt je handen, je sluit je ogen, en je zegt, “onze Vader...”

Als je dat zo eens hoort, of je zegt het voor jezelf, dan hoor je daarin intimiteit doorklinken. Nabijheid, liefde.

Dat je tot God mag komen, tot de allerhoogste God met die heerlijke Naam.

Als God Zich bij Zijn Vadernaam door ons laat noemen, dan klinkt daar zoveel liefde in

door.

Vader.

Het leert ons in de eerste plaats wie God is. Het leert ons in welke hoedanigheid Hij ons dan ook ziet komen.

Als jij in geloof die Naam op je lippen legt en tot de HEERE gaat, dan ziet Hij jou komen als Zijn geliefd kind.

Als een Vader, die genegenheid heeft voor Zijn kinderen.

Als wij dan gelovig in de Naam van Christus God opzoeken, en met Hem praten, en we beginnen ons gebed met 'onze Vader', dan wil Christus ons, met het moment dat wij dat noemen, dan wil Hij in ons hart, in onze gedachten, kinderlijk ontzag en vertrouwen tot God in de hemel geven.

Hij wil het, zo zegt de Catechismus, wekken. Hij wil het wakker roepen, want we zijn het zo snel vergeten.

Dat heerlijke wat God ons beloofd.

Onze Vader.

Wie tot God gaat met deze aanspraak, die mag als je dat in geloof doet, die mag ook in het bidden de nabijheid van de Heere ervaren.

Ook al voel je dat misschien niet altijd. Ook al lijkt God soms heel ver weg.

Dat weten, dat geloven.

Dat je heel dicht bij Vader mag komen, met alles wat je in je hart hebt, met alles wat je op je lever hebt, alles maar gewoon zeggen tegen Vader.

Heel je spreken, je pleiten, je smeken, je vragen, loven, prijzen, alles, heel vrijmoedig.

De omgang met God, het verblijven in Zijn Vaderlijke liefdevolle nabijheid, dat is een omgang die gekenmerkt mag worden door liefde, door Zijn zorg. En dat mag heel ons leven, dat mag ook ons spreken met God kleuren.

Zoals een kind bij vader of moeder op schoot gewoon zo even wat in het oor van vader of moeder fluistert.

Zo, dingen in de oren van God fluisteren.

Met kinderlijk ontzag en vertrouwen.

"Onze Vader, mijn Vader".

Gemeente, God is geen afstandelijke God, Hij is Vader. En dat is Hij voor eenieder die Hem vreest. Vader, want dat is God, Hij is het in Zijn wezen, Vader.

Het kan zijn dat iemand soms in het leven met de HEERE Christus ziet als zijn of haar liefdevolle Verlosser, Zaligmaker, maar dat je dan tegelijkertijd God in de hemel ziet als iemand die met opgeheven vinger op je neerkijkt, om te kijken of je het wel allemaal helemaal goed doet. Die heel streng op je neerkijkt.

Zo is het niet. Zo hoeft het dan ook bij jou niet te zijn.

Want, wie in Gods Zoon, in Christus Jezus, zijn liefdevolle Zaligmaker ziet en ontmoet, die mag in God zijn of haar liefdevolle Vader zien. Die meer liefde aan jou gaf, omdat Hij van je houdt. Nog voordat je iets maar gedaan hebt, hield Hij van je, als een kind.

God is geen afstandelijke God. God is een liefdevol Vader, die ons in Christus Jezus zo graag ziet naderen.

Paulus, de apostel Paulus zegt tegen de gelovigen in Rome, "jullie hebben niet de geest van slavernij ontvangen, die opnieuw tot angst leidt, angst voor God, maar jullie hebben de Geest van aanneming tot kinderen ontvang door wie wij roepen, ABBA, Vader".

God komt in Zijn Woord elke keer weer opzoeken, Hij komt zo dichtbij, Hij spreekt tot ons door de Bijbel, Hij zegt ons allerlei dingen, soms ook heel persoonlijk.

En Hij belooft.

Heel het Woord van God is allemaal belofte, en Hij belooft het ook heel persoonlijk.

Ik denk aan het spreken van de HEERE, bij de meeste van ons aan het begin van ons leven. Toen we zelf nog geen woord tot God gezegd hadden, dat kon ook helemaal niet. Toen sprak God al tegen ons, en Hij sprak van die heerlijke Vaderlijke dingen. Hij gaf Zijn belofte.

En God die roept ons allemaal dan ook op, tot die heerlijke aanspraak 'onze Vader'.

Dat mag je doen op grond van Zijn Woord, op grond van Zijn belofte.

Dat moet je doen, om met kinderlijk ontzag en met vertrouwen tot Hem te gaan.

Weet u wat nou het verdrietige is, dat er ook in de kerk zijn, met het teken en zegel op hun hoofd. Een teken en zegel dat spreekt van Gods liefde, die dat niet doen.

Die leven zonder nabijheid van Vader.

Die denken alles in het leven zelf wel te kunnen oplossen, en het gaat ook wel goed zonder God, maar wat mis je dan veel.

Wat mis je dan veel, maar laten we ons dan wel goed beseffen, dat wanneer dat zo is, als je in dit leven niet thuis bent bij Vader, als Hij een vreemde voor je is, dan zal Hij het straks voor eeuwig ook niet voor je zijn.

En dat is vreselijk om voor eeuwig Zijn Vaderliefde te moeten missen. Dan sla je je voor je hoofd, en dan denk je, 'hoe heb ik dat nou kunnen doen. Hoe zo heb ik nou niet geluisterd naar die liefdevolle roep die telkens weer tot mij kwam, van mijn Vader'.

Wat is nou eigenlijk het geheim? Dat wij zondige mensen, zó vertrouwelijk met God mogen omgaan.

Wat is het geheim?

Dat is de aanneming tot kinderen.

Om Christus wil, zegt het antwoord.

Om Christus wil, is God onze Vader geworden. Dat staat er, dat belijden we.

Niemand kan tot de Vader komen, zegt de Heere Jezus, niemand kan tot de Vader komen dan door Mij.

Allen die in Hem geloven die heeft Hij macht gegeven kinderen van God te worden,

schrijft Johannes. Dat wat wij eerst niet waren, dat worden wij.

God maakt van de kinderen van de toorn, zo klinkt het ook in het doopsformulier.

God maakt van de kinderen van de toorn, tot geliefde kinderen van Hem.

Dat is de aanneming tot kinderen.

Dat is het grote wonder ook, wat er in het leven van ons allemaal moet plaatsvinden.

En wat de HEERE ook beloofd. Hij belooft het ook, de aanneming tot kinderen. En de HEERE is 100% gemeend.

En dan gebeurt ook dat wonder in het leven van kleine nietige zondaren, dat zij op grond van die belofte van God in hun leven gaan roepen, door de Geest gewerkt, "ABBA, Vader".

"ABBA, Vader" zeggen, dat is bidden als Zijn kind.

Het gebed.

Deze heerlijke aanspraak, het is de taal van een geliefd kind van God.

En gemeente, wie zo tot de HEERE gaat, die zal de HEERE niets minder onthouden, Hij onthoudt ons niet. Hij geeft ons alles.

Hij zal ons nog veel minder onthouden wat wij met waar geloof van Hem vragen, dan onze vader ons aardse dingen weigert.

Wat een Vader, heeft u, en ik.

Weet u, er zijn er, die, als het gaat om vaders, pijnlijke herinneringen kunnen hebben aan hun aardse vader.

En wat kan dat dan belemmerend zijn om God te zien als een liefdevol, geduldig, trouwe, rechtvaardige Vader. Voor wie je inderdaad kinderlijk ontzag hebt, maar tegelijkertijd oneindig veel vertrouwen.

Toch is het mogelijk, ook voor die kinderen van God die zulke nare, moeilijke ervaringen hebben met hun eigen vader.

Want als je God ontmoet in het Woord, en je ontmoet God in het Woord als Vader, dan mag je Hem in de persoonlijke omgang inderdaad leren kennen als een Vader waar geen aardse vader aan kan tippen.

Dat wil de Heilige Geest ook dán geven, hoe moeilijk het soms ook is.

Dat je zegt, "Abba, Vader, mijn Vader".

Maar niet alleen **mijn** Vader, ook **onze** Vader, ziet u dat gemeente. Het is **onze** Vader.

Dat mogen we in een tijd van individualisme ook wel even benadrukken.

Onze Vader.

Dus niet alleen mijn Vader, en niet alleen de Vader van degene die naast u in de kerkbank zit, maar ook van degenen die daarachter in de kerkbank zit, en ook van uw broeders en zusters 1000 km verderop, en ook van u broeders en zusters in Brazilië, of waar ook maar.

Onze Vader.

Als wij bidden dan zeggen wij wel vaak "onze Vader", maar het kan ook zomaar zijn dat we best wel op onszelf gericht bidden.

Dat is een gevaar wat ons allemaal...

“Heere, wilt U zijn met mij, wilt U zijn met ons. Ik bid U voor dit, en ik bid U voor dat...”
Maar laten we in ons gebed, als we komen tot de Vader, laten we ook niet al die andere kinderen vergeten. Die het soms nog wel veel moeilijker hebben dan dat wij dat misschien wel hebben.
Hoewel ik niks af wil doen van de moeite die u, of jij, of ik in het leven kan ervaren.
Maar toch, ‘**onze** Vader’.

En wat is het ook een heerlijke vertroostende gedachte, dat als jij als kind van God komt tot de troon van Vader, dat je daar niet in je eentje komt. Maar dat er nog zoveel andere kinderen van God zijn die óók tot de Vader komen.
En God heeft voor elk van Zijn kinderen een luisterend oor.
En Hij geeft ze allemaal evenveel aandacht, en Hij houdt allemaal van ze.

Heerlijk hè, dat wij zo samen met ál Gods kinderen, met héél Gods kerk, onderweg mogen zijn als biddende pelgrims, als biddende kinderen van de HEERE, onderweg naar het Vaderhuis.
Naar het Vaderhuis, want onze God, onze Vader, die woont in de hemel.
Het is onze Vader die in de hemelen is, dat is bidden met verwachting.

Dat is ook het tweede.

2. Dat is bidden met verwachting

*Waarom wordt hieraan toegevoegd, die in de hemelen zijt?
Daarmee leren Christus ons over de hemelse majesteit van God niet aards te denken,
en van Zijn almacht alles te verwachten wat wij voor lichaam en ziel nodig hebben.*

We moeten dus niet denken dat die toevoeging, ‘in de hemelen zijt’, dat je denkt, nu zijn we in het eerste punt zo heerlijk dicht bij de HERE gekomen. We mochten in Zijn nabijheid als het waren rondwandelen, mochten daar bij de HEERE zijn.
En ja, nu komen we bij het tweede, bij vraag en antwoord 122 en wordt het allemaal weer wat afstandelijker, dan is Hij toch maar heel ver weg.

Nee, dat bedoelt de Catechismus niet.
Het is niet zo dat de Catechismus zegt, ‘zeg maar Vader’, en dan met de andere hand God weer wegduwt en zegt, ‘ja maar Hij is wel helemaal in de hemel’.

Juist omdat onze Vader in de hemel is, juist omdat Hij God is, kan Hij ook op aarde Zijn kinderen zo nabij zijn.

Deze toevoeging ‘onze Vader die in de hemelen zijt’, die wil ons leren om over onze Vader niet te klein te denken.
We mogen heel groot denken over onze Vader!

Als ik aan de kinderen zou vragen, wie is de sterkste? Misschien niet wie is de sterkste, maar wie is liefste? Dat is toch vader of moeder? We hebben het nu over vader.

Toch? Papa is de beste of niet?

Onze kinderen kunnen best eens over hun vader opscheppen, maar dat valt vaak in werkelijkheid wel tegen.

Bij God niet.

U kan nooit te groot over God spreken, nooit.

We moeten niet aards denken hoor over God onze Vader in de hemel!

Je moet er hemels over denken met het oog, met het geloof gewerkt door de Geest.

Hij is de Vader die in de hemel is. Hij kan écht alles!

Gemeente, wat is dat heerlijk om dat vanmiddag te horen.

Dat God in de hemel is.

Als God je almachtige Vader is, en je ervaart in jouw leven, dat je soms zwak bent en kwetsbaar, en klein. En dat je de dingen soms niet goed kunt overzien, en dat alles op je af kan komen. En het je kan overspoelen, in je kwetsbaarheid, in je zwakheid.

In tijden van voorspoed, in tijden van zegeningen, maar ook als het tegenzit, weten, 'ik heb een almachtige Vader in de hemel'.

En dat betekent dat Hij in al Zijn majesteit, en in al Zijn luister, in mijn leven kan en wil voorzien. En wat is dat dan troostvol.

Het betekent dat als wij bidden tot Hem, of Hij ons alles wil geven voor ons lichaam en voor onze ziel, dan betekent het dat God niet machteloos is, dat Hij niet iets zou kunnen geven wat niet zou lukken.

God kan alles geven, God die heeft de hemel tot Zijn troon en Hij heeft de aarde als een voetenbank voor Zijn voeten.

Hij heerst over alles. Hij is machtig, Hij is almachtig, zo'n Vader hebben wij.

Nooit kan het geloof te veel verwachten.

Als je nou zo'n Vader hebt, dan kan je toch verwachtingsvol opzien naar Hem zoals een klein kind bij papa op schoot gaat zitten en met de grote ogen naar boven kijkt, 'papa, dat kunt u toch doen, dat wilt u mij toch wel geven?'

Zo mag je verwachtingsvol opkijken naar de HEERE als je Vader.

"HEERE, wilt U mij alstublieft geven wat ik nodig heb, aan genade, en aan kracht, en het nodige voor mijn lichaam en mijn ziel".

Ja, we hebben ons eigen verantwoordelijkheid, maar God staat er boven.

Deze hemelse Vader die schenkt echt alles wat we nodig hebben!

Hoe weet ik dat nou zeker als Gods kind?

Omdat de Heere Jezus het leert, Christus leert het.

Als iemand weet hoe Vader is, dan is het toch de Zoon.

God de Zoon die was van eeuwigheid af bij de Vader.

Hij heeft gezeten aan de boezem van de Vader.

Hij heeft van eeuwigheid Zijn liefde ontvangen.

Als iemand ons kan leren hoe de Vader is, dan is het de Zoon.

Als iemand dan tegen ons zegt, 'als jullie nu bidden, bidt dan, onze Vader', want die Vader, die Mijn Vader is, van eeuwigheid af, Die is omwille van Mij ook jullie Vader geworden. En Ik weet hoe Hij is.
Bid maar, 'onze Vader die in de hemelen is. Ik heb het voor jullie verdiend aan het kruis'.
Zo vast en zeker is het.

Wat is het eigenlijk schaamtevol, als we dit zo eens wat op ons in laten werken, wat is het dan schaamtevol wanneer wij ons vaak niet bedenken wat dit betekent.
En wie bidt het niet, af en toe, of heel vaak, gedachteloos.
"Onze Vader die in de hemelen zijt, Uw Naam worde....."

Deze Vadernaam kennen, belijden, aanroepen, telkens weer opnieuw beseffen, wat er schuilgaat achter die Vadernaam.
Heel dat verzoenende werk van Christus Jezus, de eeuwige liefde van God.
'Onze Vader die in de hemelen zijt...'

Die Vadernaam die geeft alles wat nodig is, kracht, uitkomst.
Als Hij onze Vader is, dan heeft Hij het beste met ons voor, dat is vast en zeker.
Het is zo'n goed leven in de nabijheid van deze Vader, zelfs ook in de tijden van beproeving, zelfs dan.
God die Zijn kinderen beproeft uit liefde, wat kan het soms moeilijk zijn, maar God die geeft dat met één doel, om ons nog dichterbij zijn Vaderhart te brengen.
Om het geloof te versterken.

En zie je dat altijd in de beproeving? Nee, dat zie je niet altijd in de beproeving.
Merk je dat altijd in de beproeving? Nee, dat merk je ook niet altijd in de beproeving, laat staan dat je het begrijpt.
Vaak zie je het pas daarna.
Of je ziet het pas na dit leven.

Gemeente, de HEERE God die wil ons vanuit Zijn eigen Woord bemoedigen.
Als Hij nu in Zijn Woord tegen ons zegt: als nu deze Almachtige God, die je Vader is, als Hij nu voor ons is, -en bedenk ondertussen even alles wat er in je leven tegen kan zitten en wat je soms zoveel moeite geeft-. Als die God nu voor ons is, wie zal er dan tegen ons zijn?
Zou deze God, die zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allemaal overgegeven heeft, ons ook met Hem niet alle dingen schenken wat wij nodig hebben voor lichaam en ziel?

Als God dat ook vandaag tegen ons zegt, dan kunnen wij als Zijn kinderen alleen maar zeggen, "amen, zo is het Vader, ik geloof tegen mijn beter weten in, ik geloof tegen twijfel in, tegen beproeving in, ik geloof, ik vertrouw U, hoe moeilijk dat soms ook kan zijn.

Hij zal alles goedmaken, doen meewerken ten goede.
Want als wij kinderen zijn, dan zijn we ook erfgenamen, erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus, wanneer wij althans met Hem lijden, opdat wij ook met Hem

verheerlijkt worden.

En als we soms uit zwakheid niet weten wat wij bidden moeten, want dat kan ook, dat je het even niet meer weet, dan is God zo'n Vader, dat Zijn Geest zelf voor ons bidt.

En maakt de Geest, terwijl Die bidt met onuitsprekelijke verzuchtingen, dan maakt de Geest ondertussen ook dat wij zwakke kinderen van Vader, uiteindelijk weer zelf tot de Vader gaan, en gaan bidden.

Met kinderlijk ontzag en vertrouwen.

Dat we weer tot God komen, 'ABBA, Vader, daar ben ik weer, U hoort het goed, het is mijn stem, ik ben het, Uw kind.

Ja Vader, U hoort mij misschien wel te weinig, maar ik kom toch weer naar U toe, want zonder U kan ik niet, zonder Uw genade ben ik er niet, zonder Uw liefde wil ik niet.

Ik kan niet zonder Uw nabijheid, en ik kan niet zonder Uw zorg, en het is nu vanwege Uw Zoon.

Het is vanwege Zijn werk, het is van wat de Heere Jezus tegen mij zegt, die mij geleerd heeft, dat ik vrijmoedig tot U mag komen.

En Uw Geest die getuigt met mijn Geest, dat ook ik, Uw kind ben.

"Onze Vader die in de hemelen zijt, wilt U mij dan geven, alles wat ik nodig heb voor lichaam en ziel".

Voelt u gemeente, voelt u het kinderlijk ontzag, het vertrouwen wat Christus in ons wil wekken.

God is ons zo nabij, en dan moet niemand vanmiddag zeggen of denken, 'ach, zou dat nou dan ook wel voor mijn gelden?' Want God heeft het toch beloofd!

Hij heeft het gezegd, "ik neem je aan tot Mijn kind, zoek Mij, dien Mij, komt tot Mij in gebed. Ik geef je alles wat nodig is voor lichaam en ziel".

Dan mogen we elke keer weer met vallen en opstaan in gebed gaan.

In geloof, bidden als een aangenomen kind van Christus.

Door het geloof, bidden met verwachting.

AMEN